DOMSTOLENS DOM
28. september 1994 *

I sag C-57/93,

angående en anmodning, som Kantongerecht, Utrecht (Nederlandene), i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Anna Adriaantje Vroege

mod

1) NCIV Instituut voor Volkshuisvesting BV

2) Stichting Pensioenfonds NCIV,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 119 — med hensyn til retten til at være omfattet af erhvervstilknyttede pensionsordninger — af Domstolens dom af 17. maj 1990 i Barber-sagen (sag C-262/88, Sml. I, s. 1889) og af den til traktaten af 7. februar 1992 om Den Europæiske Union knyttede protokol nr. 2 ad artikel 119 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

har

* Processprog: nederlandsk.

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini (refererende dommer), J. C. Moitinho de Almeida, M. Diez de Velasco og D. A. O. Edward samt dommerne C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Anna Vroege ved advokat T. P. J. de Graaf, Utrecht

— den tyske regering ved Ministerialrat E. Röder og Regierungsrat C.-D. Quassowski, begge Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede

— den belgiske regering ved bestuursdirecteur J. Devadder, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— Det Forenede Kongerige ved Assistant Treasury Solicitor J. E. Collins som befuldmægtiget, bistået af Barrister N. Paines

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Banks og B.-J. Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 26. april 1994 af Anna Vroege ved advokat M. Greebe, Utrecht, af NCIV Instituut voor Volkshuisvesting BV og Stichting Pensioenfonds NCIV ved advokat E. Lutjens, Utrecht, af den tyske regering, af Det Forenede Kongerige og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 7. juni 1994,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom af 17. februar 1993 indgået til Domstolen den 2. marts 1993 har Kantongerecht, Utrecht, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt fire præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 119 — med hensyn til retten til at være omfattet af erhvervstilknyttede pensionsordninger — af Domstolens dom af 17. maj 1990 i Barber-sagen (sag C-262/88, Sml. I, s. 1889, herefter benævnt »Barber-dommen«) og af den til traktaten af 7. februar 1992 om Den Europæiske Union knyttede protokol nr. 2 ad artikel 119 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (herefter benævnt »protokol nr. 2«).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag, som Anna Vroege har anlagt mod NCIV Instituut voor Volkshuisvesting BV og Stichting Pensioenfonds NCIV angående sit medlemskab af Stichting Pensioenfonds NCIV.

3 Siden den 1. maj 1975 har Anna Vroege arbejdet på deltid (25,9 timer om ugen) hos NCIV Instituut voor Volkshuisvesting BV (herefter benævnt »NCIV«).

4 I henhold til artikel 20 i den kollektive overenskomst, der gælder inden for NCIV, kan personer, der arbejder i denne institution, være medlemmer af en erhvervstilknyttet pensionskasse, Stichting Pensioenfonds NCIV, som yder medlemmerne arbejdsophørspension, invalidepension samt enke- og børnepension.

5 Indtil den 1. januar 1991 var medlemskab af NCIV's pensionskasse ifølge kassens vedtægt forbeholdt mandlige arbejdstagere og ugifte kvindelige arbejdstagere, hvis ansættelseskontrakt var indgået på ubestemt tid, og hvis arbejdstid udgjorde mindst 80% af fuld arbejdstid.

6 Da Anna Vroege altid havde haft en arbejdstid på under 80% af fuld arbejdstid, havde hun ikke adgang til at indbetale pensionsbidrag og kunne derfor ikke optjene pensionsrettigheder.

7 Den 1. januar 1991 trådte en ny vedtægt for pensionskassen i kraft. I henhold hertil kan arbejdstagere af begge køn blive medlemmer af pensionskassen, hvis de er fyldt 25 år og har en arbejdstid på mindst 25% af normal arbejdstid.

8 Vedtægtens artikel 23, stk. 5, giver desuden kvindelige arbejdstagere, som ikke var medlemmer af pensionskassen i tiden før den 1. januar 1991, mulighed for mod betaling at erhverve større pensionsanciennitet, dog på betingelse af, at de var fyldt 50 år den 31. december 1990. Det antal pensionsgivende år, der kan erhverves,

kan dog højst udgøre antallet af år mellem det tidspunkt, hvor medlemmet er fyldt 50 år, og den 1. januar 1991.

9 Da Anna Vroege ikke var fyldt 50 år den 31. december 1990, kunne hun ikke benytte sig af denne overgangsbestemmelse, og hun kunne derfor først begynde at optjene pensionsrettigheder fra den 1. januar 1991. På denne baggrund anfægtede hun lovligheden af pensionskassens nye vedtægt med den begrundelse, at den indebærer en forskelsbehandling i strid med traktatens artikel 119, fordi hun efter vedtægten ikke har ret til at blive optaget som medlem af pensionskassen for så vidt angår beskæftigelsesperioder før den 1. januar 1991. Hun stillede følgelig krav om medlemskab af pensionskassen med tilbagevirkende kraft fra den 8. april 1976, dvs. fra afsigelsen af Domstolens dom i Defrenne-sagen (sag 43/75, Sml. s. 455), hvori Domstolen for første gang fastslog, at artikel 119 har direkte virkning.

10 Sagen blev anlagt ved Kantongerecht, Utrecht, som besluttede at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Omfatter retten til lige løn som omhandlet i EØF-traktatens artikel 119 også en ret til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning?

2) Hvis spørgsmål 1) besvares bekræftende, gælder den tidsmæssige begrænsning, Domstolen har fastsat i Barber-dommen for så vidt angår en pensionsordning som den i Barber-sagen omhandlede (en såkaldt 'contracted-out'-ordning), da også for en ret til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning som den, der er tale om i den foreliggende sag?

3) Bør der til en eventuel anvendelse af princippet om lige løn i EØF-traktatens artikel 119 knyttes en tidsmæssig begrænsning af retten til at være omfattet af

en erhvervstilknyttet pensionsordning som den her omhandlede, og — i bekræftende fald — fra hvilket tidspunkt?

4) Har den til Maastricht-traktaten knyttede protokol ad artikel 119 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab ('Barber-protokollen') og (lovforslaget om ændring af) overgangsbestemmelsen i artikel III i lovforslag nr. 20 890, der har til formål at gennemføre det fjerde direktiv, betydning for afgørelsen af den foreliggende sag — der er anlagt ved stævning indleveret til Kantongerecht's Justitskontor den 11. november 1991 — også under hensyn til tidspunktet for sagens anlæg?«

Første spørgsmål

11 Med det første spørgsmål ønsker den nationale retsinstans oplyst, om retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning falder ind under anvendelsesområdet for traktatens artikel 119 og dermed rammes af forbuddet mod forskelsbehandling i denne bestemmelse.

12 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen allerede i dommen af 13. maj 1986 i Bilka-sagen (sag 170/84, Sml. s. 1607) fastslog, at for så vidt som en pensionsordning — selv om den er vedtaget i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i den nationale lovgivning — har sin oprindelse i en overenskomst med arbejdstagerne eller deres repræsentanter, og for så vidt som offentlige myndigheder ikke deltager i ordningens finansiering, er den ikke en social sikringsordning, der er direkte reguleret ved lov og som følge heraf undtaget fra artikel 119's anvendelsesområde, og at de ydelser, der betales til de ansatte i medfør af en sådan ordning, er ydelser, som arbejdstageren som følge af arbejdsforholdet modtager fra arbejdsgiveren, jf. artikel 119, stk. 2 (præmis 20 og 22).

13 Disse principper har Domstolen bekræftet i Barber-dommen for så vidt angår britiske erhvervstilknyttede pensionsordninger, som er »contracted-out«, og ligeledes i dommen af 6. oktober 1993 i Ten Oever-sagen (sag C-109/91, Sml. I, s. 4879).

14 I sidstnævnte dom fastslog Domstolen, at artikel 119 finder anvendelse på ydelser fra en nederlandsk erhvervstilknyttet pensionsordning svarende til den, der er tale om i den foreliggende sag. I dommen fremhævede Domstolen særligt det forhold, at reglerne for pensionsordningen ikke direkte var fastsat ved lov, men var et resultat af en overenskomst mellem arbejdsmarkedets parter, idet statsmagten blot på begæring af arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer, der kunne betragtes som repræsentative, havde erklæret ordningen obligatorisk for hele fagområdet (præmis 10).

15 I øvrigt følger det af Bilka-dommen, at det ikke alene er retten til ydelser fra en erhvervstilknyttet pensionsordning, men også retten til at være omfattet af ordningen, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 119.

16 Begrundelsen for sidstnævnte afgørelse var, at når en lønpolitik, der består i at fastsætte en lavere timeløn for deltids-end for fuldtidsarbejde, under visse omstændigheder kan være udtryk for en forskelsbehandling af mænd og kvinder — således som det fremgår af dommen af 31. marts 1981 i Jenkins-sagen (sag 96/80, Sml. s. 911) — må det samme gælde i tilfælde, hvor deltidsansatte udelukkes fra at være omfattet af virksomhedens pensionsordning. Da en sådan pension falder ind under begrebet løn i artikel 119, stk. 2, er den samlede løn, som arbejdsgiveren udbetaler fuldtidsansatte, nemlig højere ved det samme antal arbejdstimer end den, der betales til deltidsansatte.

17 Heraf følger, at det er udtryk for en direkte forskelsbehandling på grundlag af køn, som er i strid med traktatens artikel 119, når gifte kvinder ikke kan være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning. Når deltidsbeskæftigede arbejdstagere udelukkes fra ordningen, er traktatbestemmelsen kun tilsidesat, såfremt foranstalt-

ningen rammer et meget større antal kvinder end mænd, medmindre arbejdsgiveren godtgør, at den kan forklares ved andre — objektivt begrundede — faktorer end forskelsbehandling på grundlag af køn (jf. Bilka-dommen).

18 Herefter må det første præjudicielle spørgsmål besvares med, at retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning falder ind under anvendelsesområdet for traktatens artikel 119 og dermed rammes af forbuddet mod forskelsbehandling i denne artikel.

Andet og tredje spørgsmål

19 Med disse spørgsmål ønsker den nationale retsinstans oplyst, dels om begrænsningen af de tidsmæssige virkninger af Barber-dommen også gælder for retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning som den, der er tale om i hovedsagen, dels om der ikke under alle omstændigheder bør fastsættes en begrænsning af samme art i den foreliggende sag.

20 Med henblik på besvarelsen af disse spørgsmål skal der redegøres for baggrunden for, at det blev besluttet at begrænse Barber-dommens tidsmæssige virkninger.

21 I overensstemmelse med en fast praksis, hvorefter Domstolen undtagelsesvis — under anvendelse af et almindeligt retssikkerhedsprincip i Fællesskabets retsorden og under hensyntagen til de alvorlige forstyrrelser, dommen kan medføre for så vidt angår fortiden i retsforhold, der er etableret i god tro — kan se sig foranlediget til at begrænse de berørte parters muligheder for at påberåbe sig en bestemmelse, Domstolen har fortolket, for derved at rejse tvivl om sådanne retsforhold (jf. Defrenne-dommen), tog Domstolen i Barber-dommen stilling til, om de to

hovedbetingelser for at træffe bestemmelse om en sådan begrænsning var opfyldt, nemlig om de berørte parter var i god tro, og om der var fare for alvorlige forstyrrelser.

22 Med hensyn til den første betingelse udtalte Domstolen (i præmis 42), at artikel 9, litra a), i Rådets direktiv 86/378/EØF af 24. juli 1986 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger (EFT L 225, s. 40) gav mulighed for at udsætte den obligatoriske gennemførelse af ligebehandlingsprincippet for så vidt angik fastsættelsen af pensionsalderen for ydelse af alderspensioner, jf. undtagelsen i artikel 7, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (EFT 1979 L 6, s. 24).

23 Under hensyn til disse bestemmelser fandt Domstolen, at medlemsstaterne og de berørte parter med rimelighed havde kunnet gå ud fra, at artikel 119 ikke fandt anvendelse på pensioner, der blev udbetalt i henhold til »contracted-out« ordninger, og at der fortsat kunne gøres undtagelse fra princippet om ligestilling af mænd og kvinder på dette område (præmis 43).

24 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen i dommen af 14. december 1993 i Moroni-sagen (sag C-110/91, Sml. I, s. 6591), samtidig med at den henviste til og bekræftede de principper, der var opstillet i dommene i sagerne Defrenne, Bilka og Barber, udtalte, at der i Barber-dommen for første gang blev taget stilling til spørgsmålet om, hvorledes en ulige behandling, der beror på, at pensionsalderen er forskellig for de to køn, skal bedømmes efter artikel 119 (præmis 16).

25 Med hensyn til betingelsen om alvorlige forstyrrelser fandt Domstolen i øvrigt i Barber-dommen, at hvis enhver berørt mandlig arbejdstager i lighed med Douglas

H. Barber med tilbagevirkende kraft kunne gøre en ret til ligebehandling gældende i tilfælde af forskelsbehandling, som man indtil da havde kunnet anse for tilladt på grundlag af undtagelserne i direktiv 86/378, kunne den finansielle ligevægt i en række pensionsordninger blive forstyrret med tilbagevirkende kraft (præmis 44).

26 Herefter fastslog Domstolen, at den direkte virkning af traktatens artikel 119 kun kan påberåbes til støtte for krav om ligebehandling med hensyn til erhvervstilknyttede pensioner, for så vidt angår ydelser, der vedrører beskæftigelsesperioder efter den 17. maj 1990, medmindre arbejdstagerne eller disses ydelsesberettigede pårørende forinden har anlagt sag eller rejst en tilsvarende administrativ klage i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse (Barber-dommen, præmis 45, som nærmere præciseret i Ten Oever-dommen).

27 Heraf følger især, at begrænsningen af de tidsmæssige virkninger af Barber-dommen kun angår de former for forskelsbehandling, som arbejdsgiverne og pensionskasserne med rimelighed kunne betragte som tilladte på grund af de undtagelser, der som overgangsforanstaltninger er fastsat i de fællesskabsretlige regler, der kan anvendes på erhvervstilknyttede pensioner.

28 Med hensyn til retten til at være omfattet af erhvervstilknyttede pensionsordninger må det imidlertid fastslås, at der ikke foreligger nogen omstændighed, som har kunnet give de berørte parter i erhvervslivet grund til at tro, at artikel 119 ikke skulle finde anvendelse.

29 Siden Bilka-dommen blev afsagt, har det nemlig været klart, at en sådan tilsidesættelse af lighedsprincippet i forbindelse med anerkendelsen af den her omhandlede ret falder ind under artikel 119.

30 Hertil kommer, at eftersom der ikke blev fastsat en tidsmæssig begrænsning i Bilka-dommen, kan den direkte virkning af artikel 119 påberåbes til støtte for krav om ligebehandling med tilbagevirkende kraft med hensyn til retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning. Det har den kunnet siden afsigelsen af dommen i Defrenne-sagen den 8. april 1976, hvori den direkte virkning af artikel 119 for første gang blev fastslået.

31 Specielt med hensyn til spørgsmålets sidste del bemærkes endelig, at det fremgår af Domstolens praksis, at der kun kan træffes bestemmelse om en eventuel begrænsning af de tidsmæssige virkninger af en dom vedrørende et præjudicielt fortolkningsspørgsmål i selve den dom, hvori der træffes afgørelse om den fortolkning, der er anmodet om (jf. bl.a. dom af 16.7.1992, sag C-163/90, Legros m.fl., Sml. I, s. 4625, præmis 30). Hvis Domstolen havde fundet det nødvendigt at foretage en tidsmæssig begrænsning af reglen om, at retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning falder ind under artikel 119, skulle den derfor have gjort det i dommen i Bilka-sagen.

32 Det andet og det tredje spørgsmål må herefter besvares med, at begrænsningen af de tidsmæssige virkninger af Barber-dommen ikke gælder for retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning, og at der ikke bør fastsættes en tilsvarende begrænsning i denne henseende.

Fjerde spørgsmål

33 Med det fjerde spørgsmål ønsker den nationale retsinstans oplyst, hvilken betydning dels et nationalt lovforslag til gennemførelse af direktiv 86/378, dels den nævnte protokol nr. 2 kan have i forbindelse med den foreliggende sag.

34 Med hensyn til det nationale lovforslag er det tilstrækkeligt at bemærke, at det ifølge fast praksis ikke under en sag efter artikel 177 tilkommer Domstolen at

fortolke national ret og udtale sig om dens virkninger (jf. bl.a. dom af 3.2.1977, sag 52/76, Benedetti mod Munari, Sml. s. 163, præmis 25).

35 Den nævnte protokol nr. 2, som i henhold til traktatens artikel 239 udgør en integrerende del af denne, har følgende ordlyd:

»Med henblik på anvendelsen af traktatens artikel 119 skal ydelser i medfør af en erhvervstilknyttet social sikringsordning ikke anses for løn, hvis og i det omfang de kan henføres til beskæftigelsesperioder, der ligger forud for den 17. maj 1990, undtagen for arbejdstagere eller deres ydelsesberettigede pårørende, der inden denne dato har anlagt søgsmål eller indbragt en dertil svarende klage i overensstemmelse med den relevante nationale ret.«

36 Det fremgår af sagens akter og de mundtlige forhandlinger for Domstolen, at det spørgsmål, der ønskes afklaret, i det væsentlige er, om protokollen udelukkende har til formål at præcisere begrænsningen af de tidsmæssige virkninger af Barberdommen, jf. redegørelsen om begrænsningen i det foregående, eller om den har større rækkevidde.

37 Det Forenede Kongerige har anført, at den vide formulering af protokollen viser, at den finder anvendelse på enhver forskelsbehandling på grundlag af køn, som måtte forekomme inden for rammerne af erhvervstilknyttede pensionsordninger, herunder forskelsbehandling, der vedrører retten til at være omfattet af sådanne pensionsordninger.

38 Sagsøgeren i hovedsagen, den tyske regering og Kommissionen har derimod gjort gældende, at protokollen, uanset de meget generelle vendinger, der er benyttet, skal

ses i sammenhæng med Barber-dommen og ikke kan række videre end begrænsningen af de tidsmæssige virkninger af Barber-dommen.

39 Det må konstateres, at protokollen i kraft af sin generelle ordlyd finder anvendelse på ydelser fra en erhvervstilknyttet pensionsordning.

40 Denne konstatering gælder imidlertid ikke ubetinget. Den angår ydelser — som i øvrigt er det eneste, der nævnes i protokol nr. 2 — men ikke retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet social sikringsordning.

41 Protokollen er således klart knyttet til Barber-dommen, idet den dato, der henvises til, nemlig den 17. maj 1990, er den samme. I Barber-dommen blev det fastslået, at det udgør en forskelsbehandling af mænd og kvinder, at der gælder forskellige aldersbetingelser for de to køn for retten til at opnå en arbejdsophørspension efter en afskedigelse af driftsmæssige grunde. Der er blevet anlagt forskellige fortolkninger af Barber-dommen, hvori Domstolen har begrænset virkningerne af den fortolkning af traktatens artikel 119, der anlægges i dommen, fra domsafsigelsen den 17. maj 1990. Med afsigelsen af dommen i Ten Oever-sagen, som lå forud for ikrafttrædelsen af traktaten om Den Europæiske Union, blev disse fortolkningsforskelle fjernet. I protokol nr. 2 er der i det væsentlige fastlagt samme fortolkning af Barber-dommen som den, der er anlagt i Ten Oever-dommen — idet den anlagte fortolkning dog udvides til at omfatte alle ydelser fra en erhvervstilknyttet social sikringsordning og inkorporeres i traktaten — men i protokollen har man lige så lidt som i Barber-dommen behandlet og dermed heller ikke reguleret betingelserne for at være omfattet af de erhvervstilknyttede ordninger.

42 Retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning reguleres således fortsat af Bilka-dommen, hvorefter det udgør en overtrædelse af artikel 119, såfremt en virksomhed — uden objektiv begrundelse og uden at det kan forklares ved andre faktorer end forskelsbehandling på grundlag af køn — behandler mandlige og kvindelige arbejdstagere forskelligt ved at udelukke den ene

gruppe af arbejdstagere fra en virksomhedspensionsordning. Det bemærkes, at Bilka-dommen i øvrigt ikke begrænser de tidsmæssige virkninger af den fortolkning af traktatens artikel 119, der er anlagt i dommen.

43 Det fjerde spørgsmål må herefter besvares med, at protokol nr. 2 ingen betydning har for retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning, idet denne ret fortsat reguleres af Bilka-dommen.

Sagens omkostninger

44 De udgifter, der er afholdt af den tyske regering, den belgiske regering og Det Forenede Kongerige samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Kantongerecht, Utrecht, ved dom af 17. februar 1993, for ret:

1) **Retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning falder ind under anvendelsesområdet for EØF-traktatens artikel 119 og rammes dermed af forbuddet mod forskelsbehandling i denne artikel.**

2) **Begrænsningen af de tidsmæssige virkninger af dommen af 17. maj 1990 i Barber-sagen (sag C-262/88) gælder ikke for retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning, og der bør ikke fastsættes en tilsvarende begrænsning i denne henseende.**

3) **Den til traktaten om Den Europæiske Union knyttede protokol nr. 2 ad artikel 119 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab har ingen betydning for retten til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning, idet denne ret fortsat reguleres af dommen af 13. maj 1986 i Bilka-sagen (sag 170/84).**

Due Mancini Moitinho de Almeida

Diez de Velasco Edward Kakouris Joliet

Schockweiler Rodríguez Iglesias Grévisse

Zuleeg Kapteyn Murray

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. september 1994.

R. Grass O. Due

Justitssekretær Præsident